

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/223/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413227476
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4413227476.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcov: 1. I. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. W. XXX, 2. Y. O., rod. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom C.-M., Y. XXX, Česká republika, obaja zastúpení JUDr. Ľubomír Kaščák, advokát, so sídlom Banská Bystrica, Horná 35, proti žalovanej: J. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. F., prechodne bytom S. XXX, zastúpená Advokátska kancelária - JUDr. Petra Baňáková, s. r. o., so sídlom Nitra, Fraňa Mojtu 18, IČO: 50 686 241, o zaplatenie 7.270,75 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 15. januára 2018 č. k. 4C/298/2014-163 v spojení s opravným uznesením zo dňa 3. júla 2018 č. k. 4C/298/2014-201 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 2.371,84 eura s 8,75% úrokom z omeškania z tejto sumy od 01. 01. 2013 do zaplatenia a čo do povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 2.898,91 eura s 8,75% úrokom z omeškania z tejto sumy od 01. 01. 2013 do zaplatenia p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnom napadnutom vyhovujúcom výroku týkajúcom sa povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 900 eur s príslušenstvom a žalobkyni v 2. rade sumu 1.100 eur s príslušenstvom rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalobcom v 1. a 2. rade priznáva vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov konania, a to každému z nich v rozsahu 44,98%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom, v spojení s opravným uznesením, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 3.271,84 eura s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01. 01. 2013 do zaplatenia a žalobkyni v 2. rade sumu 3.998,91 eura s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01. 01. 2013 do zaplatenia, to všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcom v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 451 ods. 1, 2, § 657 a § 558 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že pôvodný žalobca nebohý M. G. sa žalobou zo dňa 14. 11. 2013 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 7.270,75 eura spolu s 8,75% úrokom z omeškania z dlžnej sumy, počnúc od 01. 01. 2013 až do zaplatenia a náhradou trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že poskytol pôžičku žalovanej na základe zmluvy o pôžičke z 26. 08. 2012, pričom žalovaná sa zaviazala zaplatiť predmetnú pôžičku do 31. 12. 2012 jednorázovo. Žalovaná však ani po telefonických urgenciách žalobcu žalovanú sumu neuhradila. Uviedol, že pôvodný žalobca a žalovaná spolu žili asi po dobu troch rokov, v tomto

čase však nevedli spoločnú domácnosť, táto skutočnosť v konaní preukázaná nebola. Pôvodný žalobca mal v úmysle predať svoj rodinný dom, dohodli sa, že aj žalovaná predá svoj byt a kúpia si spoločný dom, avšak potom pôvodný žalobca ochorel a z tohto úmyslu vzišlo. Žalovaná preukázateľne mala finančné problémy, čo v konaní ani nepopierala, potrebovala peniaze na náklady spojené s pohrebom manžela, ktorý zomrel v roku 2009. Z toho dôvodu uzavrela zmluvu o pôžičke s firmou Getfin dňa 23. 07. 2010, ktorej zostatok k 09. 05. 2012 činil 3.129,21 eura. Okrem toho mala pôžičku od spoločnosti Home Credit Piešťany asi vo výške 1.000,00 eur, ktorej zostatok bol asi 1.500,00 eur, pôžičku z firmy Profi Credit v sume 1.000,00 eur, ktorej zostatok bol asi 500,00 eur. Nemala vyplatené nejaké podlžnosti voči správcovi bytu NZBD Nové Zámky, kde bol nedoplatok 272,72 eura a nevyplatila ani elektrinu v sume 34,60 eura. Tieto nedoplatky žalovanej uhradil pôvodný žalobca zo svojho účtu vedeného v Tatrabanke, a. s., č. XXXXXXXXXXX/XXXX, a to dňa 12. 12. 2011 sumu 2.000,00 eur vybral pôvodný žalovaný zo svojho účtu, dňa 27. 01. 2012 sumu 135,31 eura ako splátku pôžičky pre Getfin, dňa 24. 02. 2012 sumu 135,31 eura ako splátku pôžičky pre Getfin, dňa 26. 03. 2012 sumu 135,31 eura ako splátku pôžičky pre Getfin, dňa 02. 04. 2012 sumu 1.770,69 eura v prospech Profi Credit Slovakia, dňa 10. 04. 2012 sumu 272,72 eura v prospech NZBD Nové Zámky ako nedoplatok nájomného za mesiace marec - apríl 2012, dňa 07. 05. 2012 sumu 3.129,21 eura v prospech Getfin, dňa 14. 06. 2012 sumu 34,60 eur v prospech ZSE Energia a. s. Dňa 24. 04. 2012 sumu 477,85 eura firma Profi Credit Slovakia vrátila ako kompenzáciu úrokov žalobcovi na účet. Takto pôvodný žalobca za žalovanú vyplatil celkovo 7.613,15 eura. Pôvodný žalobca uzavrel so žalovanou zmluvu o pôžičke dňa 26. 08. 2012, v zmysle ktorej pôvodný žalobca poskytol žalovanej pôžičku vo výške 7.270,75 eura, ktorú pôžičku mala žalovaná vyplatiť do 31. 12. 2012. Žalovaná sa v konaní bránila tým, že pôvodný žalobca za ňu plnenia vyplatil dobrovoľne, nepopierala, že sa jedná o jej pôžičky, ktoré použila na výlučne svoje potreby, ale namietala, že zmluvu o pôžičke podpísala s pôvodným žalobcom za nápadne nevýhodných podmienok a v tiesni, keď jej pôvodný žalobca zavolať a ona ho nechcela vpustiť do bytu, tak len vybehla za ním a podľa jej prvotného tvrdenia zmluvu o pôžičke podpísali na ulici, potom svoje tvrdenie zmenila a vypovedala, že zmluvu o pôžičke podpísala s pôvodným žalobcom v pivárni. Neskôr namietala, že pôvodný žalobca nesprávne vyčíslil sumu poskytnutých prostriedkov, pričom nevie preukázať použitie sumy 2.000 eur, ani ostatné sumy, ktoré žalobca vyčíslil v zmluve o pôžičke, neboli presné. Nepoprela však, že podpis na zmluve o pôžičke je jej podpisom a že zmluvu o pôžičke podpísala. Zo znenia zmluvy o pôžičke zo dňa 26. 08. 2012 súd zistil, že výška pôžičky činí podľa zmluvy 7.270,75 eura, pričom pri spočítaní jednotlivých položiek súd zistil, že správny súčet jednotlivých bodov 1-6 mal byť 7.275,25 eura, nie 7.270,75 eura ako bola žalovaná suma. Pôvodný žalobca podal trestné oznámenie na žalovanú, z obsahu spisu OO PZ SR Nové Zámky č. ČVS: ORP-692/NZ-NZ-2014 zo zápisnice o výsluchu svedka, a to žalovanej zo dňa 09. 09. 2014, súd zistil, že žalovaná v tento deň v plnom rozsahu uznala svoj záväzok voči pôvodnému žalobcovi, uviedla, že peniaze je mu ochotná vyplatiť v splátkach, nevidela dôvod, prečo by mala túto vec riešiť polícia. Z výpisov z účtu pôvodného žalobcu bolo zistené, že žalobca celkovo uhradil v prospech žalovanej sumu 7.613,15 eura. Žalovaná túto skutočnosť ani nepopierala. Tvrdila však, že pôvodnému žalobcovi dávala svoju výplatu, čo bolo cca 9.983 CZK (asi 384 eur) a okrem toho poberala dôchodok 320 eur, z ktorého platila ešte náklady spojené s bývaním v byte až do konca roku 2012, dokiaľ vlastnila byt, ktoré skutočnosti však žalovaná v konaní nevedela preukázať. Z potvrdenia firmy Getfin s. r. o., so sídlom Trenčín, Bezručova 1191/3, zo dňa 15. 05. 2012 súd zistil, že žalovaná svoj úver z 23. 07. 2010 vyplatila v plnom rozsahu a záložné právo k nehnuteľnosti bolo zrušené. Z potvrdenia firmy Profi Credit Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Mliekarenská 10, zo dňa 23. 02. 2015 bolo zistené, že žalovaná uhradila všetky svoje záväzky, preto jej bola vrátená blankozmenka vystavená zabezpečením úveru. V prospech Novozámockého bytového družstva, družstvo, bola zo strany pôvodného žalobcu vyplatená suma 272,72 eura dňa 10. 04. 2012. Dňa 07. 05. 2012 bola uhradená zo strany pôvodného žalobcu v prospech ZSE Energia suma 34,60 eura. Z kúpnej zmluvy zo dňa 05. 12. 2012 súd zistil, že žalovaná previedla svoj byt nachádzajúci sa v T.h na D. ul. XX na M. I. a J. I. za kúpnu cenu 37.000 eur. Z kúpnej zmluvy zo dňa 17. 12. 2012 súd zistil, že J. B. dňa 17. 12. 2012 nadobudla za kúpnu cenu 26.500 eur nehnuteľnosť v kat. úz. S. vedenú na LV č. XXX ako parcelu registra C č. 615/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 450 m² spolu s rodinným domom súp. č. XXX a parcelu registra C č. 615/35 - záhrady o výmere 520 m². Z výpovede žalovanej je zrejmé, že kupujúca je dcérou netere žalovanej, pričom žalovaná jej poskytla kúpnu cenu na kúpu nehnuteľnosti v celom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k tomu záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Nesporne bolo preukázané, že pôvodný žalobca plnil za žalovanú to, čo sama mala plniť. Takto boli naplnené všetky znaky vzniku bezdôvodného obohatenia u žalovanej, pôvodný žalobca výpismi zo svojho účtu preukázal, že vyplatil za žalovanú jej podlžnosti tak z titulu pôžičiek, ako aj z titulu nákladov na bývanie. Medzi stranami sporu došlo síce k uzavretiu zmluvy o pôžičke, na základe ktorej pôvodný žalobca mal požičať žalovanej

sumu 7.275,25 eura, ale túto zmluvu o pôžičke súd nepovažoval za právny platný úkon, nakoľko pri uzavretí zmluvy o pôžičke nedošlo k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov veriteľom dlžníkovi, teda fakticky neboli naplnené základné predpoklady na uzavretie zmluvy o pôžičke (dohoda o výške pôžičky, reálne odovzdanie prostriedkov, dohoda o splatnosti), čo je zrejmé aj z konštantnej judikatúry súdov. Tento právny úkon nazvaný ako zmluva o pôžičke teda nezaložil medzi stranami sporu povinnosť zo strany žalovanej plniť pôvodnému žalobcovi, táto jej povinnosť vznikla samotným odoslaním peňazí z účtu pôvodného žalobcu v prospech veriteľov žalovanej. Nemení nič na skutočnosti uznávací prejav žalovanej, ktorá svoj dlh voči pôvodnému žalobcovi uznala písomne do zápisnice, len umocňuje právo žalobcov na vymáhanie dlžnej sumy od žalovanej. Ako už súd uviedol, boli naplnené všetky predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia, toto bezdôvodné obohatenie vzniklo na strane žalovanej, ktorá je povinná bezdôvodné obohatenie vydať dedičom pôvodného žalobcu, a to žalobcom v 1. a 2. rade podľa výšky ich dedičských podielov. Pôvodný žalobca si síce vyčíslil výšku pôžičky na sumu 7.270,75 eura, ale tento jeho matematický výpočet podľa zmluvy o pôžičke nie je správny, ale nakoľko nebol upravený petit žaloby, súd konal o sume 7.270,75 eura, tak ako si to uplatnil pôvodný žalobca. Z predložených výpisov z účtu pôvodného žalobcu súd zistil, že žalobca celkovo vyplatil v prospech žalovanej sumu 7.613,15 eura, ale ako už súd uviedol, v žalobe bola uplatnená len suma 7.270,75 eura. Nakoľko po pôvodnom žalobcovi zdedili jeho dedičia pohľadávku voči žalovanej, a to žalobca v 1. rade v podiele štyridsaťpäť stotín a žalobca v 2. rade v podiele päťdesiatpäť stotín, súd priznal žalobcovi v 1. rade sumu 3.271,84 eura a žalobcovi v 2. rade sumu 3.998,91 eura. Súd pri rozhodovaní vychádzal z dôkazov predložených oboma sporovými stranami, pričom zo strany žalobcov bolo nesporne preukázané, že ich otec vyplatil za žalovanú celkovo sumu 7.613,15 eura, ale žalovaná v konaní neprodukovala žiadny dôkaz, ktorým by vedela preukázať, že túto sumu pôvodnému žalobcovi vrátila, naopak, žalovaná predložila dôkazy, ktorými potvrdila tvrdenia pôvodného žalobcu, tak ako to on uvádzal v konaní. Pôvodný žalobca, ako už súd uviedol, vyplatil celkovo sumu 7.613,15 eura za žalovanú tým, že za žalovanú splatil jej pôžičky, ako aj splatil namiesto nej jej nedoplatky týkajúce sa bývania. Z dokladov predložených žalovanou je zrejmé, že naozaj tieto jej podližnosti voči nebankovým subjektom boli v plnom rozsahu vyrovnané. Žalovaná síce namietala, že žalobcovi poskytla svoju výplatu, ale na preukázanie svojho tvrdenia nepredložila žiadny dôkaz. Ďalej tvrdila, že zmluvu o pôžičke podpísala pod nátlakom a v tiesni, ale ani tieto svoje tvrdenia nevedela v konaní preukázať. Naopak, v konaní bolo preukázané, že žalovaná mala dostatok finančných prostriedkov ku dňu splatnosti pôžičky, t. j. k 31. 12. 2012, nakoľko predala svoj byt, ktorý už zásluhou pôvodného žalobcu nemala zaťažený záložným právom, napriek tomu svoj záväzok voči pôvodnému žalobcovi neuhradila. Z tohto dôvodu súd mal za to, že žaloba bola podaná dôvodne, tvrdenia žalovanej považoval len za účelovú obranu v konaní a tvrdenia žalobcu boli podložené dôkazmi, teda žalobca v plnom rozsahu uniesol dôkazné bremeno a preukázal odôvodnenosť svojej žaloby. Žalovaná uznávacím prejavom uznala v plnom rozsahu svoj záväzok voči žalobcovi. Na základe týchto skutočností súd priznal žalobcom žalovanú sumu v rozsahu ich dedičských podielov. Žalobcovia sa domáhali aj zákonného úroku z omeškania vo výške 8,75% ročne zo žalovanej sumy od 01. 01. 2013 do zaplatenia, nakoľko žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, preto súd žalobcom priznal takýto úrok podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády SR 87/1995 Z. z. v znení jeho noviel, nakoľko úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu omeškania činila 0,75%, žalobcovia majú nárok na úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyšší, preto im súd takýto úrok priznal odo dňa, kedy sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ich priznal v konaní plne úspešným žalobcom v 1. a 2. rade v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 CSP.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, domáhajúc sa ním jeho zrušenia v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytkla súdu prvej inštancie, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že žalobca (či už pôvodný, alebo jeho právni nástupcovia) žiadnym spôsobom nepreukázal, že sumu 2.000 eur, ktorú vybral zo svojho účtu dňa 12. 12. 2011, jej poskytol. Výpis z banky potvrdzuje, že došlo zo strany pôvodného žalobcu k výberu sumy 2.000 eur, avšak súd prvej inštancie neuviedol, na základe akého dôkazu dospel k záveru, že uvedená čiastka jej bola odovzdaná, resp. že žalobca za ňu niečo plnil v tejto výške. Zo žiadnych žalobcom predložených dôkazov nevyplýva, že by obdržala od žalobcu sumu 2.000 eur, a preto súd prvej inštancie nemal priznať žalobcom nárok na úhradu tejto čiastky. Súčasne sa súd nevysporiadal správne so sumou 477,85 eura, ktorá bola poukázaná pôvodnému žalobcovi na účet ako preplátok úrokov za ňu, kedy uvedenú sumu neodrátal - neponížil o túto čiastku. Pokiaľ ide o

súdom prvej inštancie konštatované uznanie dlhu, uviedla, že s takýmto právnym posúdením skutkových udalostí nie je možné súhlasiť, keď uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Táto adresnosť, teda, že tento úkon robí dlžník vo vzťahu k veriteľovi, absentuje vo výsluchu svedka. Vzhľadom k tomu, že zápisnica o výsluchu svedka nemá náležitosti uznania záväzku v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, potom teda nemožno konštatovať, že podpísaním zápisnice o výsluchu svedka dňa 09. 09. 2014 došlo k uznaniu záväzku z jej strany, čo do výšky a dôvodu. Záverom uviedla, že dáva do pozornosti jej finančnú situáciu, ktorá bola aj súdu prvej inštancie preukázaná a z ktorej jednoznačne vyplýva, že nie je v jej možnostiach uhradiť rozsudkom priznanú sumu jednorazovo.

3. Žalobcovia v 1. a 2. rade v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej uviedli, že pôvodný žalobca preukázateľne poskytol žalovanej finančné prostriedky, čo ona sama nepopiera. Na zabezpečenie svojej pohľadávky uzavrel pôvodný žalobca so žalovanou aj zmluvu o pôžičke zo dňa 26. 08. 2012. Sama žalovaná v rámci výpovede ako svedok v trestnom konaní nespochybnila tvrdenia pôvodného žalobcu, že za ňu vyplatil jej dlhy a ani výšku sumy, ktorú jej požičal. Žalovaná si bola vedomá následkov jej výpovede v trestnom konaní. V zápisnici potvrdila platnosť listiny nazvanej zmluva o pôžičke zo dňa 26. 08. 2012 a uznala, že pôvodný žalobca za ňu zaplatil dlh. Preto je nepochybné, že dlh v čase podpisu jeho uznania trval v rozsahu stanovenom zmluvou o pôžičke, a doposiaľ nedošlo k jeho uhradeniu. Navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné, čo viedlo odvolací súd k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku, čo do povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 2.371,84 eura s 8,75% úrokom z omeškania z tejto sumy od 01. 01. 2013 do zaplatenia a čo do povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 2.898,91 eura s 8,75% úrokom z omeškania z tejto sumy od 01. 01. 2013 do zaplatenia, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a vo zvyšnom napadnutom vyhovujúcom výroku, týkajúcom sa povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 900 eur s príslušenstvom a žalobkyni v 2. rade sumu 1.100 eur s príslušenstvom (spolu 2.000 eur), rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

5. V prejednávanej veci sa žalobca M. G. (t. č. nebohý) domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 7.270,75 eura spolu s príslušenstvom, a to na tom skutkovom základe, že so žalovanou dňa 26. 08. 2012 uzatvoril zmluvu o pôžičke, na základe ktorej jej poskytol sumu v celkovej výške 7.270,75 eura. Dohodnutý termín, ktorým sa žalovaná zaviazala jednorazovo splatiť dlh bol najneskôr do 31. 12. 2012. Žalovaná však svoj dlh voči žalobcovi neplnila, čo viedlo žalobcu k podaniu predmetnej žaloby na súd.

6. Pôvodný žalobca v priebehu konania dňa 15. 05. 2016 zomrel. Na základe Osvedčenia o dedičstve JUDr. Miriam Danczi, notára ako súdneho komisára v Nitre sp. zn. 15D/141/2016, Dnot 81/2016 sa právnymi nástupcami po nebohom žalobcovi stali jeho deti, a to I. G. a Y. O.. Súd prvej inštancie uznesením z 27. 03. 2017 pribral do konania v zmysle § 63 a nasl. CSP dedičov po nebohom poručiteľovi, ktorí zdedili pohľadávku, a to žalobca v 1. rade v podiele 45/100 a žalobkyňa v 2. rade v podiele 55/100 a ďalej konal s dedičmi ako žalobcom v 1. a žalobkyňou v 2. rade.

7. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

10. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý

b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

11. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

12. V sporovom konaní je súd viazaný žalobným petitom, okrem zákonnej výnimky, ktorá vyplýva z § 216 ods. 2 CSP. Táto zásada sa premieta aj do odvolacieho konania, keď aj odvolací súd je viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní sa tak dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. Odvolateľ musí v podanom odvolaní uviesť, ktoré výroky rozhodnutia konkrétne napáda, t. j. proti ktorým konkrétnym výrokom odvolanie smeruje. Odvolateľ súčasne v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Odvolateľ teda v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

13. Žalovaná v podanom odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie namietala, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil z dôvodu, že žalobcom priznal nárok na plnenie i v rozsahu 2.000 eur, a to napriek tomu, že zo žiadnych žalobcom predložených dôkazov nevyplýva, že by obdržala od pôvodného žalobcu sumu 2.000 eur a súd prvej inštancie neuviedol, na základe akého dôkazu dospel k záveru, že uvedená čiastka jej bola odovzdaná, resp. že pôvodný žalobca za ňu niečo plnil v tejto výške. Taktiež namietala, že súd sa nevysporiadal správne so sumou 477,85 eura, ktorá bola poukázaná pôvodnému žalobcovi na účet ako preplatok úrokov za ňu, kedy uvedenú sumu neodrátať- neponižil o túto čiastku. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vzhľadom i v nesprávnom posúdení výpovede žalovanej v trestnej veci ako uznania dlhu, keď mala za to, že nemožno konštatovať, že podpísaním zápisnice o výsluchu svedka dňa 09. 09. 2014 došlo k uznaniu záväzku z jej strany, čo do výšky a dôvodu.

14. Prejednávajúc podané odvolanie žalovanej, z hľadiska ňou vymedzených odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že pokiaľ žalovaná namietala, že svojou výpoveďou v rámci trestného konania neuznala dlh voči pôvodnému žalobcovi, s takouto argumentáciou žalovanej je treba súhlasiť.

15. Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom, ktorý zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku existencie dlhu v dobe uznania. Na to, aby uznanie dlhu malo také právne účinky, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí dlh, ďalej je potrebné, aby priamo v písomnom uznaní bol dlh určený, čo do dôvodu a rozsahu. Možnosť uznania dlhu je právom dlžníka voči veriteľovi, nie je to však jeho povinnosť. Uznatý záväzok je zabezpečený tým, že v dôsledku ním založenej právnej domnienky si veriteľ i takto vylepšuje svoju pozíciu pre prípad vymáhania svojej pohľadávky súdnou cestou. Ak totiž dôjde k súdnemu sporu o takto uznaný dlh, súd predpokladá jeho existenciu v čase uznania. Nie je potrebné dokazovať vznik záväzku, ani jeho trvanie v čase uznania. Domnienka existencie dlhu, ktorá je založená uznaním, je vyvrátiteľná. To znamená, že dlžník, ktorý svoj dlh uzná, môže namietat, že dlh nevznikol alebo, že v čase uznania netrval. Táto námietka môže byť úspešná len za predpokladu, že sa oproti prezumpcii uvedenej v § 558 Občianskeho zákonníka preukáže opak. Procesným dôsledkom uznania dlhu je presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka. Veriteľ má tak v prípade sporu uľahčenú pozíciu tým, že nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v dobe uznania.

16. K platnosti právneho úkonu uznania dlhu, okrem písomnej formy a všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony, je potrebné, aby dlžník vyjadril prísľub zaplatiť dlh, uviedol dôvod jeho vzniku a výšku, v akom dlh uznáva. Za uznanie dlhu nemožno považovať len vyjadrenie dlžníka v tom zmysle, že prevzal určitú sumu peňazí, koľko z nej uhradil a že zvyšok v dohľadnej dobe vráti.

17. Pokiaľ teda súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná uznala v plnom rozsahu svoj záväzok voči pôvodnému žalobcovi, s takýmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Z

výpovede žalovanej v konaní vedenom pred OO PZ Nové Zámky pod ČVS: ORP-692/NZ-NZ-2014 vyplýva to, že žalovaná v nej uviedla, že je ochotná jej dlh uhradiť, pričom nevidí dôvod, aby uvedené riešila polícia, ako i bola ochotná sa so žalobcom dohodnúť na splátkovom kalendári. Takýto prejav žalovanej nemožno podľa názoru odvolacieho súdu kvalifikovať ako úkon uznania dlhu žalovanou, keď tak, ako už odvolací súd uviedol vyššie, pre platné uznanie dlhu je potrebné, aby dlžník okrem prísľubu zaplatiť dlh uviedol i to, v akej výške a z akého právneho dôvodu vzniku tohto dlhu dlh uznáva. Výpoveď žalovanej v konaní pred OO PZ Nové Zámky tieto náležitosti uznania dlhu nemá, keď z nej vyplýva len to, že žalovaná vyjadrila ochotu uhradiť nejaký dlh, bez toho, aby bolo zrejmé, aký konkrétny dlh, v akej výške je takto ochotná plniť a v podstate obsahuje len vyjadrenie, že takto nešpecifikovaný dlh (čo do dôvodu a výšky) by chcela uhradiť formou splátok, na ktorých by sa chcela s pôvodným žalobcom dohodnúť. Takéto vyjadrenie žalovanej, na to, aby splňalo náležitosti uznania, nemožno považovať za jednoznačné a určité, a to také, z ktorého by bola jednoznačná vôľa žalovanej uznať konkrétny dlh v konkrétnej výške vzniknutý z konkrétneho dôvodu. Potom odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že k uznaniu dlhu žalovanou (jej výpoveďou pred OO PZ Nové Zámky dňa 09. 09. 2014) nedošlo.

18. V nadväznosti na uvedené, keďže nemožno konštatovať, že v dôsledku uznania dlhu možno predpokladať dlh v čase uznania, je potrebné uviesť i to, že pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že zo žiadnych žalobcom predložených dôkazov nevyplýva, že by obdržala od pôvodného žalobcu sumu 2.000 eur, s takouto argumentáciou je potrebné súhlasiť. Z obsahu spisu je zrejmé, že pôvodný žalobca dňa 12. 12. 2011 vybral zo svojho účtu v Tatra banka, a. s. finančnú hotovosť, avšak v konaní nebolo preukázané, či s touto pôvodný žalobca naložil tak, ako tvrdil, teda, že túto sumu poskytol žalovanej v hotovosti na úhradu jej dlhov (po zmene na CZK) a zo zvyšku kúpil žalovanej notebook. Tieto žalobcom len tvrdené a ničím nepreukázané skutočnosti žalovaná popierala, a tak je potrebné konštatovať len to, že žalobca/žalobcovia, ktorých zaťažovalo procesné dôkazné bremeno, nepreukázali, že by pôvodný žalobca žalovanej požičal sumu vo výške 2.000 eur, tak ako tvrdil, keď rovnako ako súd prvej inštancie konštatoval, že treba súhlasiť s tým, že písomný právny úkon zo dňa 26. 08. 2012 nemožno považovať za platne uzavretú zmluvu o pôžičke, keď bolo jednoznačné, že neboli naplnené zákonné predpoklady na jej platné uzavretie. S ohľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žaloba žalobcov v rozsahu zaplata sumy 2.000 eur (vzhľadom na rozsah dedičských podielov žalobcov v 1. a 2. rade v rozsahu sumy 900 eur pre žalobcu v 1. rade a v rozsahu 1.100 eur pre žalobkyňu v 2. rade) nie je dôvodná, keď žalobcovia nepreukázali nimi tvrdené skutočnosti poskytnutia tých peňažných prostriedkov žalovanej (bez ohľadu na prípadnú právnu kvalifikáciu takto poskytnutého plnenia), čo potom viedlo odvolací súd k zmene napadnutého rozsudku v tomto rozsahu a k zamietnutiu žaloby, a to vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade v sume 900 eur a vo vzťahu k žalobkyňi v 2. rade v sume 1.100 eur.

19. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd nesprávne rozhodol, keď neodpočítal pôvodnému žalobcovi poskytnutý preplatok vo výške 477,85 eura, toto tvrdenie žalovanej nie je správne, keď súd prvej inštancie pri rozhodovaní tejto veci v tomto smere nepochybil a preplatok, ktorý bol pôvodnému žalobcovi uhradený na jeho účet, odpočítal.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenie potom odvolací súd rozhodol tak, ako vyplýva z výroku jeho rozsudku, keď mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, čo do povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 2.371,84 eura s 8,75% úrokom z omeškania z tejto sumy od 01. 01. 2013 do zaplata a čo do povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyňi v 2. rade sumu 2.898,91 eura s 8,75% úrokom z omeškania z tejto sumy od 01. 01. 2013 do zaplata, a preto ho v tomto rozsahu potvrdil v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP. Vo zvyšnom napadnutom vyhovujúcom výroku (ohľadne zaplata sumy 2.000 eur - žalobcovi v 1. rade v rozsahu 900 eur a žalobkyňi v 2. rade v rozsahu 1.100 eur) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie (z vyššie konštatovaných dôvodov) podľa § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol.

21. Pokiaľ žalovaná uvádzala, že nie je v jej možnostiach plniť žalobcom jednorazovo, keď je súčasne zrejmé, že je poberateľkou dôchodku cca vo výške 340,52 eura, nevlastní žiaden majetok, a navyše, spláca splátky pôžičky vo výške 133 eur, odvolací súd nemal za to, že je dôvodne povoliť žalovanej plnenie priznanej sumy s príslušenstvom vo forme splátok. Jednak je toho názoru, že vzhľadom na príjmy a výdavky žalovanej nie je možné ustáliť takú optimálnu výšku splátky, ktorá by bola pre žalovanú prijateľná a ktorá by zároveň viedla k splateniu dlhu v primeranej lehote. Takýmto požiadavkám rozhodne nezodpovedajú žalovanou navrhnuté splátky 50 eur mesačne, keď pri takto nastavených splátkach by

žalovaná splácala priznanú sumu, a to bez príslušenstva, viac ako 8 rokov, čo z hľadiska požiadavky na primeranosť doby plnenia v splátkach nemožno od žalobcov spravodlivo požadovať to, aby po takto dlhú dobu znášali splácanie dlhu, ktorý vznikol v roku 2012. Rovnako treba uviesť i to, že vo vyššom rozsahu ani splátky žalovanej nemožno, vzhľadom na jej pomery, určiť. Preto táto požiadavka žalovanej na plnenie v splátkach nemá svoje reálne opodstatnenie.

22. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančných i odvolacích) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobcom v 1. a 2. rade vo vzťahu k žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania, a to každému z nich v rozsahu 44,98%, t.j. v rozsahu, v ktorom mali v tomto konaní úspech. Podanou žalobou sa žalobcovia domáhali zaplatenia sumy 7.270,75 eur - žalobca v 1. rade 3.271,84 eura a žalobkyňa v 2. rade 3.998,91 eura a v konaní dosiahol žalobca v 1. rade úspech v rozsahu zaplatenia sumy 2.371,84 eura a žalobkyňa v 2. rade v rozsahu zaplatenia 2.898,91 eura. Teda úspech každého zo žalobcov v konaní predstavuje 72,49% oproti úspechu žalovanej v rozsahu 27,51%, z čoho potom výsledok tohto konania svedčí o celkovom úspechu žalobcov v 1. a 2. rade, a to každého z nich v rozsahu 44,98%.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).